

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.854 van 14 maart 2013
in de zaak A. 208.151/XII-7284**

In zake: 1. de NV FAUWATER HOTEL & CHALETPARK
2. Barnhy VAN LOON
3. de NV VAN LOON
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Cies Gysen en Gitte Laenen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Thomas Eyskens
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 maart 2013, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van 18 februari 2013 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand ‘aangaande het beroep tegen de beslissing van de burgemeester van Kasterlee van 6 december 2012 tot intrekking van het brandveiligheidsattest van 20 januari 2004 van het toeristische logies Fauwater, categorie Openluchtrecreatief terrein met subcategorie Verblijfpark en gelegen in de Lichtaartsebaan 52, te 2460 Kasterlee, zoals voorzien in artikel 12 bij

het besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 maart 2013, om 11.15 uur.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Aline Coelst, die verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Thomas Eyskens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Eerste verzoekster baat, op terreinen van derde verzoekster, hotelinfrastructuur en een camping – Fauwater – met een tentenkampeerterrein en een chaletpark uit aan de Lichtaartsebaan 52 te Kasterlee. Tweede verzoeker is de gedelegeerde bestuurder van eerste verzoekster.

3.2. Op zondag 2 december 2012 heeft op de camping een groot-schalige controle plaats waaraan door meer dan honderd mensen, waaronder de brandweerdiensten, wordt deelgenomen.

Daags nadien, op maandag 3 december 2012, neemt de burgemeester, daarvoor steunend op artikel 135, § 2, 5°, van de nieuwe gemeentewet, twee beslissingen met betrekking tot het afsluiten van de elektriciteitstoevoer, respectievelijk de gastoevoer naar het terrein en de chalets van camping Fauwater.

Bij arrest nr. 221.751 van 13 december 2012 beveelt de Raad van State de schorsing “met ingang van maandag 17 december 2012 [van] de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 3 december 2012 van de burgemeester van de gemeente Kasterlee om onmiddellijk de ele[k]triciteitstoevoer, respectievelijk gastoevoer naar het terrein en de chalets van camping Fauwater, Lichtaartsebaan 52 te Kasterlee af te sluiten”. Niet bleek, op het eerste gezicht, “dat de burgemeester voor zijn beslissing van 3 december 2012 tot het afsluiten van de elektriciteit kon steunen op motieven die deze beslissing naar recht, inbegrepen naar redelijkheid en evenredigheid, vermogen te dragen”. Ten onrechte ook, zo leek het de Raad, waren de verzoekende partijen niet in de gelegenheid gesteld om nuttig hun standpunt naar voren te brengen. Met betrekking tot de afsluiting van de gastoevoer werd “niet aannemelijk gemaakt dat ze berust op gegevens die een toereikend verband van proportionaliteit vertonen met het bevel dat erin wordt gegeven om de hele camping Fauwater op 3 december 2012 van de gastoevoer af te sluiten” en leek de hoorplicht eveneens geschonden te zijn.

3.3. Ondertussen had de burgemeester van Kasterlee op 6 december 2012 beslist om het brandveiligheidsattest van 20 januari 2004 van het verblijfpark Fauwater in te trekken, omdat volgens hem het openluchtrecreatief terrein niet meer voldoet aan de geldende brandveiligheidsnormen volgens bijlage 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 11 september 2009 ‘tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen’. Die beslissing steunt op het inspectieverslag van de brandweercommandant van

3 december 2012, over de vaststellingen daags voordien door de brandweer gedaan.

Op 21 december 2012 stelt eerste verzoekster beroep in tegen deze beslissing bij de minister die het Toerisme onder zijn bevoegdheden heeft, overeenkomstig artikel 12 van het besluit van de Vlaamse regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen (hierna ook: het brandveiligheidsnormenbesluit).

Op 5 februari 2012 gaat de technische commissie Brandveiligheid over tot een plaatsbezoek.

De technische commissie Brandveiligheid adviseert vervolgens om het beroep als ontvankelijk, maar ongegrond af te wijzen.

Op 18 februari 2013 verklaart de minister het beroep van eerste verzoekster ongegrond, op grond van de volgende overwegingen die quasi letterlijk de overname vormen van het advies van de technische commissie Brandveiligheid:

“Overwegende dat de leden van de Technische Commissie Brandveiligheid voor het toeristische logies van de categorie openluchtrecreatief terrein, ter voorbereiding van dit advies, de situatie ter plaatse hebben beschouwd op 5 februari 2013;

Overwegende dat artikel 5 § 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen, bepaalt dat de burgemeester, na advies van de bevoegde brandweerdienst, het afgeleverde brandveiligheidsattest kan intrekken als het toeristische logies niet meer voldoet aan de specifieke brandveiligheidsnormen; dat uitgezonderd wanneer een onverwijld optreden noodzakelijk is, de burgemeester de beslissing neemt nadat de betrokkene of zijn gemachtigde het recht werd geboden om gehoord te worden; dat de burgemeester van mening was dat een onverwijld optreden noodzakelijk was;

Overwegende dat artikel 12 § 1, 1° van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen, bepaalt dat

beroep kan worden aangetekend tegen de intrekking van een brandveiligheidsattest;

Gelet dat uit de voorgelegde dossierstukken blijkt dat op datum van de controle door de brandweer op 2 december 2012 de exploitant niet kon aantonen dat de technische (gas- en elektrische) installaties in goede staat van werking verkeerden; dat door de brandweercommandant bovendien vaststellingen werden gedaan waaruit bleek dat deze installaties niet in goede staat van werking verkeerden;

Gelet op het feit dat tijdens het plaatsbezoek van de Technische Commissie Brandveiligheid, de exploitant evenmin controleverslagen die dateren uit de periode tussen 20 januari 2004, datum van het oorspronkelijk brandveiligheidsattest, en 6 december 2012 kon voorleggen;

Gelet op deze gegevens acht de Technische Commissie Brandveiligheid de intrekking van het brandveiligheidsattest op 6 december 2012 gerechtvaardigd gezien de exploitatie op dat ogenblik niet voldeed aan de vereiste brandveiligheidsnormen;

Gelet dat de exploitant tijdens het plaatsbezoek van de Technische Commissie Brandveiligheid verduidelijking vroeg over de toepassing van de correcte bijlagen;

Overwegende dat in artikel 1, 18 ° van het exploitatiebesluit van 15 mei 2009 tot uitvoering van het decreet van 10 juli 2008 betreffende het toeristische logies een mobiel openluchtrecreatief verblijf wordt gedefinieerd als ‘een tent, een vouwwagen, een kampeerauto, een rijcaravan, een stacaravan of elk ander vergelijkbaar verblijf’;

Gelet op de vaststelling ter plaatse door de leden van de Technische Commissie Brandveiligheid voor het toeristische logies en de vertegenwoordiger van de categorie openluchtrecreatief terrein dat het toeristisch logies – door de uitbater een stacaravan genoemd – werd omgebouwd, gebouwd of aangepast waardoor dit toeristisch verblijf niet meer kan beschouwd worden als zijnde een stacaravan of een vergelijkbaar mobiel verblijf zoals bedoeld in artikel 1, 18 ° van het exploitatiebesluit van 15 mei 2009 tot uitvoering van het decreet van 10 juli 2008 betreffende het toeristische logies en dit door de afwezigheid van een bruikbaar onderstel met wielen en/of door het opsplitsen van de genoemde verblijven in meerdere aparte verhuureenheden; dat er werd vastgesteld dat deze verhuureenheden brandtechnisch niet van elkaar gecompartmenteerd zijn; dat deze verhuureenheden afzonderlijk verhuurbaar zijn; dat de wetgever er zowel in het hogergenoemd artikel 1, 18 ° van het exploitatiebesluit als in bijlage 6 van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen, ervan uit is gegaan dat een mobiel openluchtrecreatief verblijf een verhuureenheid vormt; dat de leden van de Technische Commissie Brandveiligheid voor het toeristische logies en de vertegenwoordiger van de categorie openluchtrecreatief terrein hebben vastgesteld dat de geïnspecteerde verhuureenheden van het Verblijfpark Fauwater zowel in de letter als in de geest niet aan artikel 1, 18 ° voldoen;

Gelet op de feitelijke toestand, aanpassingen en verbouwingen van het toeristisch logies is de Technische Commissie Brandveiligheid van mening

dat de genoemde aangepaste verblijven niet verplaatsbaar zijn; dat artikel 9, 24 ° van het exploitatiebesluit van 15 mei 2009 tot uitvoering van het decreet van 10 juli 2008 betreffende het toeristische logies, bepaalt dat de niet-verplaatsbare open lucht recreatieve verblijven die door het centrale beheer worden aangeboden aan de toeristische markt minstens moeten voldoen aan de openings- en exploitatievoorwaarden en aan de specifieke brandveiligheidsnormen die van toepassing zijn op de categorie vakantie-logies; dat bijgevolg deze verblijven dienen te voldoen aan de brandveiligheidsnormen conform de tabel van bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moet voldoen; dat elke afzonderlijk aangeboden verhuureenheid – zelfs indien meerdere verhuureenheden zich onder een en hetzelfde dak bevinden – dient te voldoen aan bijlage 2 van het hogergenoemd brandbesluit voor zover het aantal logerende toeristen per verhuureenheid beperkt is tot maximaal 8 personen per verhuureenheid;

Overwegende het advies van de Technische Commissie Brandveiligheid voor het toeristische logies over het ingediende beroep, uitgebracht tijdens haar zitting van 5 februari 2013 aangevuld met de schriftelijke procedure, dat de beroepscommissie voor het toeristische logies unaniem het ingediende beroep als ongegrond adviseert.”

3.4. Parallel loopt een procedure tot intrekking van de exploitatievergunning van het logies. Op 1 februari 2013 beslist de secretaris-generaal van het departement Internationaal Vlaanderen om de exploitatievergunning van 4 september 2012 van camping Fauwater in te trekken. Hiertegen hebben verzoekers eveneens een beroep ingesteld bij de minister, waarover op datum van de terechtzitting in deze zaak nog geen uitspraak bekend is.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

V. Ernst van de middelen

5. Verzoekers voeren drie middelen aan.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Het eerste middel is “genomen uit (i) de schending van de hoorplicht ex artikel 5, § 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 september 2009 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan het toeristische logies moeten voldoen, (ii) de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen [...] in combinatie met een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, te weten het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekers klagen aan, *eerste onderdeel*, dat de burgemeester het brandveiligheidsattest heeft ingetrokken zonder hen vooraf te horen en zonder dat er sprake was van een acute noodzaak tot onverwijld optreden en, *tweede onderdeel*, dat de minister in de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom aan de hoorplicht voorbij gegaan mocht worden door de burgemeester.

Beoordeling

7. Verzoekers lijken met dit middel voorbij te gaan aan de draagwijdte van het devolutieve karakter van het administratief beroep.

De minister onderzoekt immers als beroepsorgaan de zaak in haar geheel opnieuw, rekening houdende met de argumentatie van het bezwaarschrift. Als bevoegd beroepsorgaan vervangt de minister dan de beroepen beslissing en stelt hij zijn eigen beslissing in de plaats ervan. De bestreden beslissing is derhalve een nieuwe beslissing waarbij de minister, na onderzoek van de zaak

waaronder het bezwaarschrift en het advies van de technische commissie Brandveiligheid, opnieuw beslist en het attest intrekt om de hem moverende redenen. Die beslissing is in de plaats gekomen van de beslissing van de burgemeester, die ten gevolge van de devolutieve werking van het beroep en de toepassing van de beroepsprocedure uit het rechtsverkeer is verdwenen. Dit houdt in dat eventuele procedurefouten in de fase van de eerste aanleg kunnen worden opgeslorpt en rechtgezet, bij voorbeeld door de betrokkene die in eerste aanleg niet gehoord zou zijn, alsnog te horen en haar in de beroepsprocedure inzage te geven van alle stukken waarin de beslissing steun zoekt.

Kortom, de bestreden beslissing is aldus een autonome eindbeslissing waarbij de minister op grond van zijn eigen bevoegdheid zelf tot een nieuw onderzoek overging en met de bestreden beslissing zijn eigen oordeel in de plaats stelt van de beroepen beslissing. Aangezien verzoekers de beweerde schending van de hoorplicht in hun inleidend verzoekschrift uitsluitend situeren bij de beslissing van de burgemeester en niet beweren dat in graad van administratief beroep hun recht om te worden gehoord zou zijn gefnuikt, zijn hun bezwaren over de naleving van de hoorplicht door de burgemeester achterhaald en hebben zij *prima facie* geen belang bij het middel, zoals het oorspronkelijk is aangebracht.

8.1. In het mondeling betoog ter zitting argumenteren verzoekers, voor het eerst, dat de zaak in graad van beroep een nieuwe wending heeft gekregen omdat niet langer sprake zou zijn – zoals in het inspectieverslag van de gemeentelijke brandweer – van naleving van de brandveiligheidsnormen bedoeld in de bijlage 6 van het brandveiligheidsnormenbesluit van 11 september 2009, maar van die bedoeld in bijlage 2. Over de toepasselijkheid van die strengere normen zou volgens verzoekers maar voor het eerst gesproken zijn bij het plaatsbezoek van de technische commissie op 5 december 2012 en aan de minister gerapporteerd in het navolgende inspectieverslag. Over deze verrassende wending, zo menen verzoekers, zijn zij dan ook niet naar behoren gehoord.

8.2. Met dit mondelinge betoog pogen verzoekers aan het eerste middel een volstrekt nieuwe grondslag te geven. De aard van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, haar procedurevoorschriften en een minimaal respect voor de rechten van verdediging staan alle eraan in de weg dat een dergelijke *in extremis* mondeling aangebrachte grief door de Raad van State in het debat ontvangen zou worden.

9. Het middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Het tweede middel is genomen “uit (i) de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen [...] evenals (ii) de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”:

“DOORDAT, de bestreden beslissing waarbij het beroep tegen de beslissing tot intrekking van het brandveiligheidsattest ongegrond werd verklaard een eenzijdige rechtshandeling is met individuele strekking die uitgaan van een bestuur;

EN DOORDAT de Minister enkel de vaststelling vanwege de brandweercommandant ‘dat de elektriciteits- en gasinstallaties niet in goede staat van werking verkeerden’ vermeldt ter ondersteuning van de bewering dat de ‘mening’ van de Burgemeester dat een onverwijld optreden noodzakelijk zou zijn hetgeen een beslissing tot intrekking van het brandveiligheidsattest zonder hoorzitting gerechtvaardigd zou maken, doch zonder aan te halen waaruit deze vaststellingen in hoofde van de brandweercommandant dan precies zouden bestaan en zonder deze te beoordelen;

DOORDAT, de Minister in zijn beslissing beweert dat verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest aan te tonen dat de elektriciteits- en gasinstallaties in goede staat van werking verkeerden en dat dit voldoende zou zijn om de intrekking van het brandveiligheidsattest te rechtvaardigen – quod non;

EN DOORDAT, de Minister bovendien beweert dat het feit dat verzoekende partij niet in staat zou geweest zijn om de controleverslagen die dateren uit de periode tussen 20 januari 2004, datum van het oorspronkelijk

veiligheidsattest, en 6 december 2012 bij te brengen, de beslissing tot intrekking van het brandveiligheidsattest zou ondersteunen;

TERWIJL de Raad van State in haar [lees: zijn] arrest dd. 13 december 2013 reeds uitdrukkelijk oordeelde dat er niet werd aangetoond dat er op 2 en 3 december 2013 sprake zou geweest zijn van enig acuut gevaar voor de brandveiligheid en bijgevolg de beslissingen tot onmiddellijke afsluiting heeft geschorst;

EN TERWIJL het Departement Internationaal Vlaanderen, na twee inspecties op het terrein van verzoekende partijen, met name op 8 juni 2012 en op 4 september 2012, een exploitatievergunning afleverde aan verzoekende partij op grond van geldende keuringsattesten van de elektriciteits- en de gasinstallatie, hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert [dat] het verblijfspark wel degelijk voldeed aan alle brandveiligheidsnormen;

EN TERWIJL het brandveiligheidsattest dd. 20 januari 2004 overeenkomstig art 2 §2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 maart 1995 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven moeten voldoen een geldigheidsduur heeft van tien jaar en dus in principe geldig was tot 20 januari 2014;

EN TERWIJL verzoekende partijen wel degelijk de nodige keuringsattesten kon voorleggen inzake gas en elektriciteit van 1997 en 2002 (STUK 48);

EN TERWIJL bovendien een keuringsattest werd voorgelegd van de hoofdkast hotel en camping dd. 6 mei 2010 (STUK 51);

EN TERWIJL, de materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden);

ZODAT de te bestrijden beslissing de rechtsbepalingen en algemene rechtsbeginselen aangevoerd ter hoogte van het tweede middel manifest schendt en vaststaat dat de ongegrondverklaring van het beroep tegen de beslissing tot intrekking van het brandveiligheidsattest ten onrechte werd genomen.”

Beoordeling

11. Het bestreden besluit steunt op het eerste gezicht op drie motieven. Ten eerste neemt de minister aan, dat de exploitant op datum van 2 december 2012 aan de brandweer niet kon aantonen dat de technische installaties in goede staat van werking verkeerden en dat door de brandweercommandant bovendien vaststellingen werden gedaan waaruit bleek dat deze installaties niet in goede staat van werking verkeerden. Ten tweede overweegt de minister dat de exploitant tijdens het plaatsbezoek van de technische commissie Brandveiligheid

geen controleverslagen uit de periode tussen 20 januari 2004 en 6 december 2012 kon voorleggen. Ten slotte neemt de minister in aanmerking dat tijdens het plaatsbezoek van diezelfde technische commissie is vastgesteld geworden dat het toeristisch logies van verzoekers werd aangepast of omgebouwd en dat de verblijven brandtechnisch niet van elkaar gecompartmenteerd zijn, waardoor dit toeristisch logies zowel in de letter als in de geest niet (meer) aan bedoeld in artikel 1, 18°, van het exploitatiebesluit van 15 mei 2009 voldoet. De verblijven van verzoeker dienen volgens de minister bijgevolg te voldoen aan de specifieke brandveiligheidsnormen die van toepassing zijn op de categorie ‘vakantielogies’, conform de tabel van bijlage 1 van het brandveiligheidsnormenbesluit en elke afzonderlijke verhuureenheid dient te voldoen aan bijlage 2 van dit besluit.

12. Met het tweede middel nemen verzoekers enkel het eerste en tweede motief van het bestreden besluit op de korrel.

Nergens in hun verzoekschrift spreken zij de feitelijke vaststellingen uit het bestreden besluit tegen, dat hun verblijf “werd omgebouwd, gebouwd of aangepast waardoor dit toeristisch verblijf niet meer kan beschouwd worden als zijnde een stacaravan of een vergelijkbaar mobiel verblijf [...] en dit door de afwezigheid van een bruikbaar onderstel met wielen en/of door het opsplitsen van de genoemde verblijven in meerdere aparte verhuureenheden; dat er werd vastgesteld dat deze verhuureenheden brandtechnisch niet van elkaar gecompartmenteerd zijn; dat deze verhuureenheden afzonderlijk verhuurbaar zijn”.

Uit die gegevens is het derde motief afgeleid, namelijk de vaststelling dat de geïnspecteerde verhuureenheden van het verblijfpark niet als ‘openluchtrecreatief verblijf’ aan bijlage 6 maar als ‘vakantielogies’ aan de bijlagen 1 en 2 moeten voldoen, maar niet aan de in die bijlagen bedoelde normen beantwoorden. Bezwaarlijk kan worden gesteld dat dit in de beslissing ruim uitgeschreven motief niet zou voldoen aan de formele-motiveringsvereisten. Er wordt door verzoekers in het middel echter geen enkele wettigheidskritiek tegen uitgebracht. Integendeel stellen verzoekers op pagina 52 van hun verzoekschrift zelf dat

op een groot aantal chalets, meer bepaald 46 in totaal, een stakingsbevel rust zodat zij zich voor wat deze chalets betreft nog niet konden conformeren aan de voorschriften van bijlage 2 en erkennen zij aldus zelf dat zij moeten – maar nog niet kunnen – voldoen aan de opgelegde specifieke brandveiligheidsnormen.

Dit motief blijft bijgevolg overeind. Het kan bovendien uit zichzelf de bestreden beslissing dragen.

13. De kritiek van verzoekers die gericht is tegen de beide andere motieven is bijgevolg kritiek gericht tegen overtollige motieven. Verzoekers hebben op het eerste gezicht geen belang erbij dat ze wordt onderzocht. Immers, zelfs indien ze gegrond – in de huidige stand van de procedure: ernstig – zou zijn, zou ze geen aanleiding geven tot nietigverklaring *c.q.* schorsing van het bestreden besluit.

14. Verzoekers argumenteren in hun toelichting bij het middel terecht dat een georganiseerd administratief beroep, wil het zinvol zijn, impliceert dat uit de in beroep genomen beslissing moet blijken dat het beroepsorgaan terdege rekening heeft gehouden met de bezwaren die de belanghebbende in zijn beroepschrift doet gelden. Maar omdat verzoekers in het middel nu eenmaal het derde motief onbesproken laten – en bijgevolg al helemaal niet betogen dat zij over het derde motief grieven zouden hebben ontwikkeld die de minister niet in ogenschouw heeft genomen, kan dit argument de vordering niet dienen. Om de zo-even gegeven reden, zijn verzoekers zonder belang erbij, voor recht te horen dat de minister hun bezwaren tegen de twee overige – overtollige – motieven mogelijk heeft verwaarloosd.

15. Het middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Het derde middel is “genomen uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel”:

“DOORDAT de Minister op 18 februari 2013 overging tot bevestiging van de beslissing dd. 6 december 2012 in hoofde van de Burgemeester tot intrekking van het brandveiligheidsattest van verzoekende partij;

EN DOORDAT ten onrechte en zonder hoorzitting besloten werd door de Burgemeester tot intrekking van het brandveiligheidsattest en de Minister zich zonder meer aansluit bij de ‘mening’ van de Burgemeester dat een onverwijld optreden noodzakelijk was ter verantwoording hiervan;

EN DOORDAT bij het nemen van deze beslissing het verweer aangebracht door verzoekende partij echter compleet werd genegeerd daar er helemaal geen sprake is van enige vermeende ‘brandonveiligheid’ op het terrein van verzoekende partij;

EN DOORDAT de Minister bij het nemen van zijn beslissing verder integraal de motivatie van de Technische Commissie Brandveiligheid voor het toeristische logies overgenomen heeft, hoewel hierbij op geen enkele manier werd geantwoord op de verweermiddelen aangebracht door verzoekende partijen;

TERWIJL de overheid nochtans verplicht is het redelijkheidsbeginsel te respecteren, hetgeen wilt zeggen dat zij haar beoordeling dient te steunen op redelijke en in feite aanneembare redenen en hierbij de grenzen van de redelijkheid niet te buiten mag gaan [...].

TERWIJL het evenredigheidsbeginsel vereist dat de maatregel proportioneel moet zijn, dit wilt zeggen in een redelijke verhouding moet staan tot de feiten;

ZODAT dient te worden geconcludeerd dat het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel manifest geschonden werden doordat het Departement Internationaal Vlaanderen besloot tot intrekking van de exploitatievergunning.”

Beoordeling

17. Net zoals het tweede middel, gaat het derde middel geheel voorbij aan het hiervóór besproken en als dragend aangenomen derde motief. De Raad ziet niet wat onredelijk of onevenredig eraan kan zijn om een brandveiligheidsattest in te trekken wanneer de overheid, zonder daarin te worden tegenge-

sproken, vaststelt dat een toeristisch logies ingevolge wijzigingen aan de exploitatie niet voldoet aan de voorgeschreven brandveiligheidsnormen. Het middel geeft daaromtrent alleszins geen enkele toelichting.

Of het redelijk en proportioneel te noemen is, vervolgens ook de exploitatievergunning in te trekken, is een vraag die niet thuis hoort in het huidige debat waarvan het voorwerp enkel de intrekking van het brandveiligheidsattest is.

18. Het middel is niet ernstig.

D. Conclusie

19. Er is bij gebrek aan ernstig middel, niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 525 euro, elk voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 maart 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Geert Van Haegendoren